

Tot ceea ce se întâmplă în România postdecembristă este de domeniul coșmarului național: Milioane de români reduși la tăcere și aduși la sapă de lemn, alte milioane dintre ei plecați peste mări și țări (cel mai mare și grav exod ce a avut loc vreodată în mult încercata istorie a românilor), toate astea având loc din cauza și pentru ca o pletoră de neisprăviți ce-și spun aleșii poporului să-și poată face mendrele prin furt, minciună și trădare națională! Și tocmai acum, când acești grețoși neoameni sunt mai siguri pe ei (că, de, și-au însușit la perfecție oribila artă de a smulge prin mita bine plasată voturile de la simplii locuitori pe aceste meleaguri), taman acum citesc pe internet cum unii confrați într-ale jurnalisticii fac apel la toată floarea cea vestită a lichelismului mioritic, somându-i în numele zdrențuitei lor onoare ba să-și dea demisiile, ba să înapoieze ceea ce-au furat cu sudoarea frunților lor înguste de megarăufăcători.

Dar eu întreb: Speră oamenii cu scaun la cap că aceste jigodii înciocoite peste noapte prin legăturile ultramafiote statornicite între politrucii și afaceriști, își vor pune vreodată cenușă în cap, recunoscund public că au furat pe rupe din averea poporului și apoi restituind adevăratului proprietar tot ceea ce și-au însușit pe căi nelegiuite?

Păi pentru așa ceva e nevoie de conștiință, rușine și curaj. Ori ei, toți ce intrați și ticăloșiți până în măduva oaselor de mizeria politrucianismului postdecembrist, au renunțat din start la balastul (sic!) aflat în centrul moralei celor mulți și cu frică de Dumnezeu, adică la rușine și conștiință. Iar despre curaj nici pomeneală la aceste secături ca alde Varujan Vosganian, care ajung să se târâie în genunchi, doar-doar vor putea ciuguli mai departe din firimiturile căzute de la masa celor care, în pofida dezastrului național provocat și a nevredniciei sfidătoare pe care o promovează, continuă să se agațe de putere, ca și cum ar vrea să testeze cota de răbdare a românilor groaznic batjocoriți. Pentru alde ăștia ar trebui nu pensii sau recompense speciale, ci legi speciale de pedepsire!

Ori asemenea legi nu pot fi elaborate și aplicate în folosul reinstaurării dreptății și echității decât după demolarea/dizolvarea actualului cap al rușinii naționale, putregaiul numit parlament, doar asta făcând posibilă schimbarea actualei Constituții de rahat și a actualului Cod penal care-i favorizează pe pungăși și trădători.

(În China și Singapore nu numai că marii tâlhari și răufăcători din categoria contrabandiștilor de

Scris de George Petrovai
Duminică, 28 Iunie 2015 21:45 -

droguri sunt de îndată puși la zid și împușcați, dar familiile acestora, ca o ultimă și deplin meritată rușinare publică, sunt obligate să achite contravaloarea gloanțelor care le-au curmat netrebnicile lor vieți. Iar lucrurile în aceste țări, așa cum știm cu toții, merg ca pe roate...)

Făcând pe democrații și dorind să fim pe gustul fariseilor din Uniunea Europeană, noi, românii, am abrogat pedeapsa cu moartea. Ba mai mult, marea grijă și străduință a tuturor lichelelor din guvernele postdecembriste a fost aceea să le creeze pușcăriașilor cu ștaif (Adrian Năstase, Dan Voiculescu, Gigi Becali, George Copos etc.) condiții cu mult mai bune ca în căminele studențești, astfel ca aceștia să poată scrie, adică să arunce în derizoriu cartea și cultura prin cărțile lor de semidocti cu ifose. De fapt, în acest mod guvernării se îngrijesc să-și asigure tot confortul pentru acea obligatorie perioadă, conform cutumei politice de la noi, când ei înșiși vor ajunge după gratii...

În aceste condiții cumplite pentru nație și țară, rămâne ca pe lângă rugăciuni, zeci de mii de români să ia cu asalt lăcașurile putreziciunii naționale, supranumite instituțiile centrale ale statului.

Numai astfel România are șanse reale să revină într-un timp rezonabil la linia de plutire a demnității și normalității, căci numai astfel mulți dintre românii demni nu se vor mai rușina că sunt fiii acestui popor inadmisibil de răbdător cu leprele ce-l îmbolnăvesc, iar tinerii vor avea modele vrednice de urmat, de la care vor învăța că a exista ca oameni înseamnă a trăi în dragoste și respect față de țara care te-a născut, față de înaintașii ce-au apărut-o cu prețul vieții lor și față de toți acei semeni care, prin munca lor prost plătită de actualii cârmuitori, sunt siliți să se mulțumească cu tot mai puțin, pentru ca aceia puțini la minte și suflet, dar printr-un atroce joc al hazardului aflați în acest moment la butoanele puterii, să aibă din ce în ce mai mult.

Sighetu Marmăției,

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

AUTOR George PETROVAI

28 iunie 2015